

CAP A UN PRIMER DE MAIG UNIT, COMBATIU I SOLIDARI

En el moment d'escriure aquestes línies és encara aviat per a prejutjar l'abast que tindrà la celebració del Primer de Maig. D'allò que sí estem segurs és que la festa internacional dels treballadors enguany tindrà — té ja en realitat — a casa nostra, la marca unitària i decidida dels combats que l'estan precedint a les Astúries, al País Basc, a Sevilla, a Jerez, Càdiz, Madrid...

A Catalunya, la Jornada dels treballadors serà també reflex de les lluites que el proletariat català està lliurant en defensa dels seus interessos i per la llibertat. Anem cap al Primer de Maig sota el signe de la unitat i la combativitat, en consonància amb la capacitat de lluita que estan demostrant la classe obrera i el nostre poble.

Són més de dues-centes les empreses catalanes en les quals s'han produït conflictes en el que va d'any. Els obrers de La Maquinista, S.E.A.T., Cispalsa, A.E.G., estan lluitant des de fa llargues setmanes, i fins i tot mesos, sense que les repressàlies i pressions de tot tipus hagin pogut escantellar la seva unitat ni la seva decisió en el combat.

Una característica de l'actual moviment reivindicatiu és que aquest guanya cada dia nous centres proletaris, estenent-se per tota la geografia catalana: la Pirelli de Manresa, la Seda i Soler i Almirall del Baix Llobregat, Papelera Calvet de Mollet, nombroses fàbriques de Sabadell, Serra de Manresa, Elena de Granollers, S.A.F.A. de Blanes. Més de seixanta empreses del tèxtil, metall i construcció de Terrassa, la Central nuclear de Vandellòs, els establiments bancaris i d'assegurances, les mines de Guardiola de Berga, la CELO, ESESA i Phier de Badalona. A Barcelona, a més de les que hem esmentat al començament, són desenes les empreses on els treballadors recorren a diverses formes d'acció per a reforçar les seves justes exigències.

En el mateix període, s'han produït accions coordinades a la Banca i a les Assegurances, en el Metall i a la Construcció de Terrassa, en el Tèxtil (Ram de l'Aigua).

L'expansió de la lluita ha tingut ja com a resultat la conquesta de substancials augmentos de jornal, deixant molt endarrera el límit que volia imposar el Govern. Les millores arrencades, però, no tenen en general un efecte « apaivagador ». Els treballadors no s'aturen en allò que han aconseguit. Prenent peu en les experiències adquirides i en la força que els proporciona la seva unitat, es mantenen vigilants i fermes a fi de no deixar-se arrabassar els fruits de la seva lluita i per a perseverar en l'exigència de les reivindicacions pendents.

Així podem veure, per exemple, que els obrers de la S.E.A.T., després d'aconseguir les importants millores que en aquestes mateixes pàgines ressenyem, en el seu butlletí « Assembla Obrera », treuen les conclusions següents:

« ... La firma del Conveni no significa el final de la lluita. Es simplement una etapa d'aquesta, en la qual hem aconseguit augmentos superiors als d'altres convenis com a resultat de l'acció, de la força de la nostra unitat. Són aquestes les armes que hem de continuar utilitzant a fi d'impedir que ens sigui robat allò que ara hem assolit, a fi

d'imposar les nostres justes exigències. (...) El Magistrat, a més, ens ha donat raó en dictar la readmissió de sis obrers. Exigim el reingrés de tots. Trobem en cada taller, en cada secció, les formes d'expressar aquesta exigència. » (Els subratllats són d'ells.)

Els obrers de la Laver Schappe de Tarrassa, amb la seva admirable lluita aconseguiren totes les reivindicacions que demanaven. Al cap de pocs dies es declaraven novament en vaga, però aquesta vegada en expressió de la seva solidaritat amb els germans de l'A.E.G. en lluita.

A l'A.E.G., després de més d'un mes de vaga, de manifestacions i assemblees de fins a més de mil treballadors donant recolzament a les peticions i en defensa dels companys acomiadats, l'empresa diu que està disposada « a dialogar » sobre d'algunes millores. Els obrers, amb una energia i fermesa extraordinàries segueixen exigint la readmissió dels companys acomiadats, el dret a celebrar assemblees, la discussió de la seva plataforma reivindicativa.

Les derivacions immediates d'aquestes lluites — com són les manifestacions, les assemblees públiques, els aturs en desenes d'empreses de Terrassa en defensa dels treballadors d'A.E.G. i anteriorment de la Laver Schappe, i l'ampla mobilització ciutadana en solidaritat amb els destacaments d'avantguarda i amb els repressaliats, l'amplitud de la qual supera en molt els resultats aconseguits en altres períodes, són demostració clara, no solament de l'extensió, sinó també de l'elevació de l'actual moviment.

Tot això confirma, una vegada més, la justa orientació que és a través de l'organització concreta, oberta, dels treballadors en defensa dels seus interessos econòmics i polítics, com madura la seva consciència política i creix la seva capacitat de lluita fins a constituir un veritable potencial revolucionari.

Els comunistes, a l'ensem que avaluem tot el que representen les lluites en curs i la seva projecció de cara a combats més decisius contra la dictadura, ens esforcem per veure les deficiències que subsisteixen encara en el nostre treball i en el moviment obrer. Unidad, l'òrgan del Comitè de Barcelona del nostre

Partit, diu tocant aquest aspecte:

« ... Avui, quan les favorables condicions de lluita apareixen als ulls de tots, quan cada dia la classe obrera demostra la seva capacitat combativa, apareixen en els sectors més dinàmics del moviment obrer idees i opinions que no sempre signifiquen un autèntic impuls per a l'acció.

« El reconeixement de l'important desfament entre el moviment obrer real, a les fàbriques i al carrer, i el moviment organitzat a nivell de les Comissions Obreres, no ens ha de dur a desconfiar de la nostra pròpia capacitat per a organitzar i coordinar aquest moviment. Doncs coordinar i organitzar aquestes lluites i propiciar-ne d'altres de major envergadura és avui la tasca central per a apropar la jornada d'acció coordinada a nivell de Catalunya i de tota Espanya... »

Sí, es tracta de no tancar els ulls davant de les dificultats i les deficiències que sorgeixen en la lluita contra la dictadura. Però unes i altres, com assenyala Unidad, cal corregir-les i superar-les sobre la marxa, sense deturar-se, es a dir; fent avançar el moviment obrer, impulsant i coordinant les seves lluites cap a noves i cada vegada més avançades posicions.

Es amb aquest esperit que els treballadors catalans abordem la nostra Festa; com una gran jornada de solidaritat proletària, per les reivindicacions econòmiques i polítiques, per un sindicat de classe, per l'Amnistia, contra el Govern opusdeista.

Les banderes roges que enarborarem el Primer de Maig, colze a colze amb els treballadors de tot Espanya, seran la ferma decisió de continuar desenrotllant la lluita pertot arreu fins a conquistar la democràcia que obri el camí al socialisme.

Aquesta serà la nostra salutació de combat, el millor missatge de fraternitat i solidaritat que podem adreçar als treballadors de tot el món, als pobles que ja han acabat amb l'exploració de l'home per l'home i als que, com el nostre, festejen aquest dia lluitant i combatent els seus opressors o bé, com els nostres heroics germans del Vietnam, colpejant durament els assassins imperialistes.

A Barcelona, el 4 d'abril

UN ACTE PUBLIC PER L'AMNISTIA i contra la repressió

La Sala d'actes de la Parròquia de Sant Isidre, al carrer d'Urgell estava plena de gom a gom. Més de quatre-centes persones acudiren a l'anunci d'un acte per l'Amnistia en el curs del qual prengueren la paraula dos treballadors, un universitari, el Vicari Episcopal de la Diòcesi de Barcelona, un advocat i un representant de les Comissions Obreres, organitzadores de l'acte.

La presència ostentosa dels agents de la político-social buscava, però no ho aconseguí, silenciar els oradors. Aquests plantejaren respectivament la denúncia dels actes repressius contra els treballadors i estudiants i l'exigència nacional d'una Amnistia que restableixi la convivència civil.

Els policies obstaculitzaren la sortida, detingueren una quinzena de participants (entre els quals el mateix Vicari, senyor Carrera, l'advocat Soler Barberà, Enrique Leira, Rufino Vas Pulido — un dels treballadors acomiadats de la S.E.A.T. —, Jorge Serrat Alfredo Bienzobas, Roman Oltra i d'altres) i segrestaren els plecs de firmes. La indignació per l'actuació policiaca és gran. Els assistents a l'acte no es dispersaren sinó que s'aplegaren en nòdrids grups que constituïren altres tants brots de manifestació als crits de LLIBERTAT! AMNISTIA! REPRESSIO NO!

Contra la repressió

Per l'Amnistia

DEFENSA DELS

PRESOS POLITICS !

SOLIDARITAT AMB

ELS PERSEGUITS !

L'ofensiva popular, democràtica, antifranquista, prossegueix amb pas segur. Durant tot el que va d'any no paren les lluites reivindicatives i solidàries, no para l'acció política contra del règim. Només ens cal donar una ullada a casa nostra per comprovar amb quina força i combativitat s'expressa el moviment obrer, i l'estudiant; quina amplitud abasta l'acció popular, ciutadana.

Es un fet, no una il·lusió, que la dictadura es troba aculada a la defensiva, que ha d'encaixar, vulguis que no, cop rera cop. La seva arma principal, el terrorisme repressiu, ja no és allò que fou; cada nova lluita ens aporta la comprovació que l'acció de les masses obreres, populars, democràtiques, és ja més potent que la capacitat repressiva del franquisme.

Aquesta veritat cal dir-la i repetir-la; aquesta veritat cal fer-la valdre amb tot el seu valor prop de les masses: Al franquisme se li han escurçat notablement les urpes, però és necessari retallar-les-hi encara més, cada dia més!

DENUNCIEM LES DETENCIONS I TORTURES...

Perquè d'urpes encara n'hi queden i no deixa de servir-se'n tant com pot si en té ocasió. Els treballadors de Terrassa denunciaven aquests dies passats en una de les seves fulles: « ... El clima de terror que tracten de crear en la ciutat els assassins a sou de la Brigada Político-Social, Policia Armada, Guardia Civil i altres forces represives per a ofegar la valenta lluita de més de 15.000 treballadors terrassencs... »

I més de vint detencions eren senyalades en la segona quinzena de març a Barcelona, Terrassa, Sabadell. I els judicis del T.O.P. i tribunals militars segueixen volcant anys de presó damunt els treballadors, estudiants, sacerdots, intel·lectuals...

... I POSEM A LA PICOTA ELS TORTURADORS !

Encara té la dictadura botxins com els Creix, Olmedo, Suarez, Anibal i altres seqüaços de la B.P.S., torturadors professionals impenitents; encara mou contra els obrers guardies civils com els Capilla, Salazar i Hernandez a Terrassa, encara disposa de jutges incondicionals, al servei de la Brigada Político-Social com l'Andrés de Castro Ancos, a Barcelona.

DON ENRIQUE DE LA MORENA : UN SADIC CARCELLER, TORTURADOR DELS PRESOS POLITICS

Encara té sinistres personatges com aquest d'Enrique de la Morena, situat al cap de la Presó Provincial de Barcelona i dedicat a perseguir, a torturar moralment i física els presos polítics; « ... Ens trobem sota el més sever règim de presons...; escorcolls especials, controls dels més estrictes, sortida al pati dels estudiants controlada pel Cap de Serveis mitjançant el dictafon interior, dutxa setmanal controlada pel Cap de Centre... càstigs i sancions disciplinàries pels motius més inverossímils... », ens escriuen els presos polítics de la « Modelo »; « ... L'ofensiva repressiva de la setmana del 8 al 14 de març feu la vida de la presó insostenible; prohibicions d'estudiar en conjunt, impossibilitat de reunir-nos els presos polítics d'una mateixa

LA SOLIDARITAT, VINCLE UNITARI

El suplement número 2 de « Comisiones Obreras-Informan », de la Coordinadora Local de Barcelona, resumeix les distintes maneres de solidaritzar-se amb els treballadors en lluita:

- Ajut econòmic als acomiadats (i també als obrers en vaga i empresonats).
- Assamblees i aturs en els llocs de treball, lligant-los amb les exigències pròpies.
- Concentracions i mítings a les portes de les empreses.
- Manifestacions en els barris.

Durant els darrers tres mesos de dur treballar, la classe obrera ha emprat tots els

Treballadors de 32 empreses dels rams del Metall, Tèxtil, i Construcció de Terrassa, Rubí i Sabadell, i de 2 Bancs, aporten

Comissions Obreres de Terrassa, Sabadell, Barcelona i Lleida	63.241 pts.
Facultat de Ciències; Autònoma de Sant Cugat; alumnes Seminari i Convictori	109.203 pts.
7 Parròquies	11.010 pts.
Comissió de Solidaritat de Barcelona	161.976 pts.
4 barris i Festival de Can Anglada	50.000 pts.
Clubs; Casal Cerdanyola; Grup Teatral « El Camaleón »; Escoltes	16.803 pts.
Festival Raimon a la Facultat de Dret de Barcelona	11.215 pts.
Donatius	11.000 pts.
Talonnaris	127.402 pts.
	54.535 pts.

63.241 pts.
109.203 pts.
11.010 pts.
161.976 pts.
50.000 pts.
16.803 pts.
11.215 pts.
11.000 pts.
127.402 pts.
54.535 pts.

616.385 pts.

El 14 de març, segona setmana de vaga, foren pagades del fons solidari més de 100.000 pts. en setmanades als vaguistes.

Ram de l'Aigua: Pels 4 dirigents detinguts s'han col·lectat vora de 50.000 pts. en 16 empreses del ram.

« La Maquinista »: 170.000 pts. i escriu. Cal assenyalar: 50.000 pts. del Festival Raimon a la Facultat de Dret amb la participació de 5.000 estudiants; 10.000 pts de Pegaso;

mitjans indicats. Una profusió d'octavilles, de periòdics i altres publicacions en testimoni.

L'entrellaçament de les diferents formes de solidaritat confirma el nivell superior assolit per les lluites actuals.

Avui, però, centrarem el nostre comentari sobre la importància que ha pres la solidaritat econòmica. Quatre exemples il·lustratius: A.E.G., La Maquinista, Ram de l'Aigua, Baix Llobregat.

« A.E.G.-Telefunken », de Terrassa: Hem comprimit, vist la seva llargada, la relació de les quantitats recollides fins al 22 de març:

7.000 de Cispalsa; 10.000 de la Comissió de Solidaritat de Badalona.

Baix Llobregat: Les famílies d'Alfonso Plata Palma, Alfonso Pino i Martínez Ulloa, empresonats, són ajudades pels treballadors amb 2.000 pts., setmanalment. « Informaciones Obreras », full informatiu de les CC.OO. del Baix Llobregat, publica una classificació de 17 empreses i 3 altres aportacions d'un total de 64.362 pts.

Junt a l'esforç econòmic, insistim, les múltiples formes de solidaritat ja enunciades. Algunes particularitats a destacar: Recollida de 4 tones de queviures pels vaguistes d'A.E.G. a Sabadell; assamblees als sindicats de Terrassa, Baix Llobregat i dels obrers del ram de l'aigua a Barcelona; festival en el Besòs a benefici dels vaguistes de La Maquinista, amb 500 persones. A Terrassa; tancada de 50 dones en una església del centre de la ciutat; concentració a l'Ajuntament de 30 esposes i familiars dels detinguts.

El lector haurà remarcat l'àmpli ventall ciutadà de la mobilització solidària. La magnífica lluita de l'A.E.G. n'és l'estimulant més clar. En tots els casos, la solidaritat estrena els lligams unitaris. De la classe obrera. I de sectors de la població amb la classe obrera.

En aquests moments la lluita enèrgica dels treballadors de l'A.E.G. per la readmissió dels 2 companys acomiadats, Manuel González i Manuel Martínez, reclama encara més esforços de tots nosaltres.

Organitzem, ampliem arreu la solidaritat amb els treballadors de l'A.E.G. i amb tots els destacaments en lluita!

SOLIDARITAT AMB TERRASSA ! PROU REPRESSIO !

« ... Denunciem les detencions, les tortures — de les quals existeixen proves —, les violacions de domicilis d'obriers per la policia, el segrestament, en sortir d'una assemblea, del Jurat d'A.E.G. i dirigent de la vaga Manuel Gonzalez, la detenció del conegut lluitador proletari Juan Martinez, al qual el feixista Perez Viñeta prepara un Consell de Guerra, que tenim el deure d'evitar costi el costi !

« Cal rescatar de les mans de la repressió tots els obrers detinguts !... »

(D'una Crida del Comitè de Barcelona del P.S.U., abril 1970.)

« ... Denunciem les detencions dels obrers Juan i José Espíndola, José López Carrasco, Camacho, Torras, Rodriguez i altres; les pallisses i tortures a què els esbirros de la B.P.S. han sotmés Juan Guil i José López; els trets disparats al carrer per a disoldre les manifestacions pacífiques de treballadors... »

(D'una fulla del Cté Local de Terrassa del P.S.U.)

galeria per a menjar junts, escorcolls en visitar-nos els advocats... »

VAGA DE LA FAM A LA « MODELO »

El dia 17 de març un grup de presos polítics prenien la decisió d'iniciar una vaga de la fam en defensa de la seva dignitat, en protesta per les pèsimes condicions de vida de la presó, en exigència del dret a rebre un tracte digne com correspon a un pres polític. Enrique de la Morena i la seva Junta de Disciplina — Capellà, Administrador, Monja, Mestre, Cap de Serveis, encapçalats pel propi Director — han reprimint brutalment la protesta, imposant a tots 40 dies de cel·la d'isolament (quatre parets nues, sense matalàs ni llit durant el dia, sense altre menjar que l'habitualment indecent « ranxo » de la « Modelo », sense dret a correspondència ni a visites, amb pèrdua del dret a redimir, i de la condicional si el castigat és un penat) i ordenant el trasllat d'uns quants a llunyanes penitenciaris...

PER UNA GRAN MOBILITZACIO EN DEFENSA DE DELS PRESOS I PER L'AMNISTIA

Si, la dictadura encara fa tot això, encara té homes de mà com aquests que hem assenyalat per a fer-ho. Per això cal redoblar els esforços del gran moviment de solidaritat de les masses que tants d'èxits està aconseguint, per això cal incrementar la mobilització enèrgica, massiva en defensa de cada detingut, de cada sancionat o represaliat. A la fàbrica, al barri, a l'oficina, cal lluitar activament amb aturs, vagues, escrits col·lectius, comissions a les autoritats a tots els nivells exigint que es posi fi a la repressió. Cal impulsar un ampli moviment de defensa dels presos i exigir per a aquests el respecte i el tracte digne que mereixen. Cal denunciar públicament, cal posar a la picota, els noms dels seus torturadors i perseguidors. Cal, i no és la darrera sinó la més important de les fites d'aquesta lluita solidària, EXIGIR QUE SIGUI PROCLAMADA UNA AMNISTIA QUE CLOGUI DEFINITIVAMENT LES SEQUELES DE LA GUERRA I CONSEQUENCIES POSTERIORES, QUE POSI EN LLIBERTAT TOTS ELS HOMES QUE ES TROBEN A LA PRESO PER LA SEVA ACTIVITAT POLITICA O SINDICAL I PERMETI EL RETORN DE TOTS ELS EXILIATS.

UNITAT, COORDINACIO, COMBATIVITAT

L'exemple del Ram de l'Aigua del Tèxtil

Una vaga de 24 hores paralitzava el 23 de març un total de 56 empreses del tèxtil, Ram de l'Aigua, a Terrassa i Barcelona principalment però també a Olesa de Montserrat i Badalona; el 2 d'abril, un nou atur coordinat era seguit pels treballadors de més de dos terços de les empreses del Ram a Barcelona. A finals de març era pràcticament general el boicot a les hores extres i al treball a prima en les empreses d'aquest sector industrial.

Com veiem, no es tracta d'accions qualssevol: són lluites destacades, lluites que abasten el conjunt del Ram i localitats diverses, lluites coordinades que palesen un elevat grau de politització, de consciència de classe i nivell d'organització, i que situen els treballadors d'aquest sector de la indústria catalana entre els capdavanters del gran combat de classe que estan lliurant aquests primers mesos de 1970 els treballadors de Catalunya, en el camí de l'acció general coordinada que han proposat les Comissions Obreres en la passada Reunió General de Madrid.

Es, en primer lloc, entorn de la renovació del Conveni, en defensa de la plataforma reivindicativa elaborada pels treballadors, que es mobilitzen els milers d'obrers i obreres del Ram de l'Aigua, però també incorporant sobre la marxa les consignes contra la repressió i per l'amnistia, la defensa dels representants obrers i el rebutj de les estructures i jerarquies verticalistes, l'exigència del dret a reunir-se en assemblea en els locals sindicals, a recórrer a la vaga, a la manifestació.

La plataforma reivindicativa cara al nou Conveni, les accions a emprendre per a fer-la valdre, prenen cos i s'estenen a les diferents fàbriques en gran manera a través de les reunions i assemblees d'enllaços, jurats i treballadors (que en més d'una ocasió forcen les portes dels locals de la C.N.S.). La utilitat i importància de l'aprofitament de les possibilitats legals troba en el cas del Ram de l'Aigua una brillant confirmació (que ve a destacar encara més l'experiència del Metall a Terrassa, la Junta Social del qual, per exemple, ha decidit darrerament, en reunió oficial, el boicot a les hores extres i altres accions, amplament seguides pels treballadors). Aquells qui d'ací d'allà s'escridassen negant la utilitat de la lluita entorn dels convenis i l'aprofitament de les plataformes legals haurien de reflexionar davant d'aquests exemples del tèxtil, si és que no van pensar a fer-ho després de l'espectacular trencament del límit governamental del 5,9 % l'any passat, de les grans lluites dels treballadors bancaris o dels resultats de la magnífica mobilització dels de la S.E.A.T., etc., etc., actualment.

Es després de la sonada assemblea del 23 de febrer, celebrada en els passadissos i escales de la C.N.S. a despit de la negativa dels jerarques a deixar-los ocupar els locals, a la interrupció per part seva de la corrent elèctrica, a la presència de la policia, que quatre representants destacats dels treballadors, Luis Moscoso, Agustín Prats, Manuel Martínez i Juan Bravo són detinguts per la policia i enviats a la presó pel Jutge Ancos.

La reacció dels seus companys és immediata i fulminant; assemblea al bell mig del carrer als Quatre Cantons del Poble Nou dels treballadors de la Catex el divendres 27; aturs solidaris en diverses fàbriques l'endemà; denúncia de la mesura repressiva a l'opinió pública per milers de fulles; document a l'O.I.T. el 2 de març amb 926 firmes...

La reivindicació de llibertat pels quatre detinguts passa a ocupar un lloc destacat en la lluita. Aquesta es reforça i s'amplifica. S'organitza la solidaritat envers els companys empronats i llurs famílies. Com, des de la « Modelo », aquells subratllen en carta als seus companys del Ram, aquesta solidaritat massiva i el reforçament de la lluita, « ... demostrarà als enemics dels treballadors que l'organització de la classe obrera no és cosa de només uns quants, sinó que són legió els qui estan disposats a la lluita pels seus drets i que la unitat i la solidaritat de la nostra classe són indestructibles a despit de totes les repressions... »

I es duu a terme el magnífic atur coordinat del 23 de març: Aquella mateixa nit els quatre dirigents del Ram de l'Aigua recobren la llibertat sense que els fos incoat procés. Després s'ha produït l'atur del 2 d'abril i la lluita continua.

Aquestes magnífiques accions formen part de tot un procés ascendent que es desenrotlla des de fa mesos, anys en realitat. Darrera d'elles hi trobem desenes i desenes d'accions parcials de totes les envergadures.

Sense anar més lluny, la renovació del Con-

veni donà lloc els anys 1966-67 a un important moviment reivindicatiu que afectà la gran majoria d'empreses en accions locals. Pel febrer del 1966 un atur coordinat era seguit per 14 factories. Un segon atur coordinat — també precedit de nombre d'accions locals a nivell d'empresa — retrunyia com una campanada el 30 de gener del 67 a Barcelona: 47 empreses del Ram de l'Aigua paraven vint-i-quatre hores, no menys de 13.000 obrers es mobilitzaven pel seu conveni col·lectiu, s'enfrontaven amb els sindicats verticals, censuraven l'intent d'imposar una Llei sindical feixista i la rebutjaven públicament d'antuvi. I, a finals del 68, la plataforma reivindicativa elaborada per les Comissions Obreres del tèxtil, Ram de l'Aigua, era passada d'empresa en empresa i aplegava 10.000 signatures.

Cal acabar aquest comentari. Ho farem posant en relleu que aquests darrers mesos, a casa nostra, hem assistit a diverses accions importants coordinades; les que acabem de comentar, les dels treballadors bancaris, les dels metal·lúrgics i les de la Construcció de Terrassa, els aturs en solidaritat amb Laver Schappe, A.E.G., Maquinista, el document conjunt de les Comissions Obreres de S.E.A.T., Maquinista, Macosa, Indo. Afegim que no són poques les lluites que es troben en curs simultàniament. I que una particularitat destacada és el caliu recíproc que totes aquestes lluites troben unes en altres, l'entrellaçament solidari que es produeix entre elles.

Tot això ens permet d'afirmar que estem recorrent el bon camí; aquell que ens apropa a ulls vistes de l'objectiu que s'ha proposat per a l'immediat el moviment obrer; l'acció general coordinada a nivell de tot Espanya. Els treballadors de Catalunya, i en aquest cas els del Ram de l'Aigua del Tèxtil, estan fent passos importants per a jugar en aquest combat en preparació el paper de capdavanters que els pertoca junt al proletariat de les regions més avançades d'Espanya.

Amb la seva lluita, amb la seva unitat

ELS TREBALLADORS DE LA S.E.A.T. HAN IMPOSAT :

● La readmissió o indemnització de sis dels nou repressaliats per l'empresa.

Categoria 3 a. b)	21.000 pts. anuals més (23 % d'increment)
Categoria 2 a. b)	22.510 pts. anuals més (20,7 % »)
Categoria 1 a. b)	24.511 pts. anuals més (19,1 % »)
Encarregats i assimilats b)	26.591 pts. anuals més (17,9 % »)
Caps de 2 a. i assimilats b)	28.859 pts. anuals més (16,9 % »)
Caps de 1 a. i assimilats	32.054 pts. anuals més (15,9 % »)

● Incrementos en els salaris en les quanties següents :

21.000 pts. anuals més (23 % d'increment)
22.510 pts. anuals més (20,7 % »)
24.511 pts. anuals més (19,1 % »)
26.591 pts. anuals més (17,9 % »)
28.859 pts. anuals més (16,9 % »)
32.054 pts. anuals més (15,9 % »)

● El sou mensual de la categoria especialista, lletra b), és de 7.240 pts.

● A efectes d'enfermetat, accident, el personal obrer és equiparat amb el mensual.

● La jubilació és incrementada en el 50 %, bases 1-1-1970.

I altres millores substancials en els pretes per a pis, l'ajut escolar, etc.

Els treballadors de la S.E.A.T. han trencat, i ben trencat! El límit salarial del Govern, han posat un fre a la repressió empresarial, han reiterat amb el seu exemple que el camí a seguir es el de la lluita, el de la unitat, el de la solidaritat obrera.

Aquests primers i importants resultats són el millor estímul per a prosseguir l'acció per :

● 380 pts. diàries de salari mínim i setmana de 40 hores.

● 100 per 100 del salari real per als malalts i jubilats.

● Disminució del ritme de treball i millora del sistema de primes, reivindicacions plantejades en l'avant-projecte obrer de Conveni i que no ha satisfet el Conveni imposat per l'empresa amb la complicitat del Jurat al seu servei i la protecció d'autoritats i jerarquies verticalistes.

ENDAVANT EN LA LLUITA DELS TREBALLADORS! SOLIDARITAT ACTIVA AMB ELS OBRERS EN VAGA!

« ... Lluitar tots alhora és el millor mitjà per a fer impossible la repressió, per a venir en ajuda dels qui combaten en primera fila, per a obligar els patrons a cedir. Es la via per a preparar l'acció coordinada i generalitzada a tot el país que proposen les Comissions Obreres, la via per a arribar a la vaga general.

« No es pot ni s'ha de consentir que el Govern i els patrons s'acarnissin amb els treballadors de la Maquinista i de l'A.E.G., ni que els empresaris trenquin, mitjançant el setge per la fam, la lluita exemplar dels vaguistes. Com ha començat ja a fer-se en fàbriques i barris de Terrassa i Sabadell, Barcelona, Lleida, Blanes i Girona, a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, etc., cal promoure pertot arreu una gran campanya d'ajut material i moral als vaguistes de la Maquinista i de l'A.E.G., a tots els treballadors en vaga. Que tots els repressaliats i tots els vaguistes rebin l'alè i la solidaritat dels seus germans de classe, de les forces de la cultura, de tots els antifranquistes.

« La lluita dels obrers no és solament en defensa de les seves reivindicacions econòmiques. És també una lluita contra el projecte de Llei sindical, per un sindicat de classe, per l'Amnistia per als presos i exiliats polítics, per un canvi democràtic que permetria avançar vers la conquesta d'un règim social sense explotació de l'home per l'home. Ajudar-los en la seva lluita és, per tant, no solament un deure solidari sinó una forma concreta — la més eficaç en aquests moments — de contribuir al combat per la llibertat i a la causa del socialisme. »

(Del Comunicat del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Barcelona, 17 de març del 1970.)

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

Aquestes vibrants recomanacions del gran revolucionari, escrites en el conegut article: « **Nous objectius, forces noves** », les féiem nostres quan plantàvem, com una de les primeres tasques de la nova campanya, el reclutament de centenars de nous militants.

A principis d'abril, quina plasmació ha rebut un objectiu tan important?

Heus-la aquí:

PARTIT : 242 nous militants

JOVENTUT : 108 nous militants

Saludem aquests 350 nous militants comunistes.

Aquests resultats, parcials, que publiquem són, en primer lloc, indicadors de les grans possibilitats existents.

Mirant de més a prop els resultats comunicats, véiem que la característica dominant és la joventut. Joventut revolucionària a la recerca d'efectivitat. És visible, també, el lligam entre l'activitat decidida dels comunistes al front de les masses en lluita i els èxits aconseguits en la tasca de la qual parlem.

Val a dir que els resultats són superiors en els llocs on l'objectiu s'ha discutit com cal i ha passat a ésser preocupació constant dels militants. Llavors, audaçment, s'han obert més àmpliament i ràpidament les portes de l'organització als homes i dones que destaquen per la combativitat i la intel·ligència de llur actuació. Altrament es produeix un cert desnivell entre el reclutament i el grau de lluita assolit pel moviment de masses.

Particularitzant les experiències — demanem que se'ns envii informació més detallada —, voldríem parlar de l'activitat sistemàtica d'actes públics i col·loquis d'una organització de Barcelona, actes que li han permès d'augmentar sensiblement el nombre dels seus militants.

Una organització del Vallès indica el reclutament de 5 dones entre els nous ingressos. No cal repetir la importància que té la incorporació massiva de les dones en els rengs

PROMOCIO LENIN

Recluteu entre la joventut obrera, eixampleu els quadres habituals de les organitzacions del partit, a partir dels comitès fins als grups de fàbrica, a les corporacions, als cercles d'estudiants.

Lenin -Març 1905.

comunistes. No fem prou encara en aquesta via. En les lluites en curs destaquen abnegades treballadores, intel·ligents organitzadores de l'acció reivindicativa, combatives participants en les manifestacions de carrer, en la gran campanya de la solidaritat i defensa dels presos. Són combatents revolucionàries que cal incorporar a les organitzacions del Partit, als Comitès, als llocs responsables que per la seva vàlua mereixen.

Les organitzacions de Barcelona sumen 102 nous ingressos i informen de la rein-

corporació de nombre de militants allunyats per diverses raons. Aquest darrer fet sembla característic d'una més gran i concreta activitat tocant els problemes d'organització.

La llista de les organitzacions partícips és prou important per a deixar-ne constància: A Comarques, per exemple, 14 organitzacions sumen 124 nous militants.

Cal saludar, com una gran esperança, l'organització i reforçament de la Joventut Comunista en diferents llocs de Catalunya.

Avancem, doncs, vers el gran objectiu d'enfortir el Partit i la Joventut arreu de Catalunya. Però som conscients que el moment polític, les batalles en curs reclamen molt més dels comunistes catalans.

Superem debilitats i rutines; « ... deixem lliure camp a la iniciativa, als "plans" i "empreses" ... » — com aconsellava Lenin — i aconseguirem un partit cada vegada més fort i arrelat en les masses, al servei de les masses.

Amb premeditació i alevosia

EL GOVERN ENTREGA EL MERCAT FRUTICOLA NACIONAL ALS MONOPOLIS ESTRANGERS D'EXPORTACIO

Una altra vegada, els ministres opusdeistes de la dictadura han atemptat contra els interessos de la pagesia, i molt concretament contra els dels fruticultors i cooperadors magatzemistes de les comarques de Lleida i Girona.

El Govern, que sap perfectament quants milions de quilos de pomes i peres esperen la sortida als mercats en els frigorífics d'aquestes comarques; que coneix les previsions d'abundància que anuncien la propera collita; que no ignora que les importacions que fa no disminueixen en absolut els preus abusius que els consumidors paguem — quan podem comprar-ne — per la fruita, ha prodigat llicències d'importació de pomes i peres estrangeres per valor de varis milers de tones.

El Govern està actuant alevosament, amb

maldat i premeditació. Menteix quan afirma que les importacions són obligades per tal de regular els preus de mercat; ha burlat sense vergonya la promesa feta el mes de desembre de no importar en l'esdevenidor pomes o peres sense consultar abans els fruticultors lleidatans — principals productors nacionals d'aquesta varietat de fruita —; ha obert les portes als exportadors estrangers, i ho ha fet silenciós i sigilosament tant de temps com ha pogut a fi de burlar la previsible protesta i l'oposició activa dels pagesos; ha encobert descaradament la vulneració de les disposicions legals vigents tocant a la venda de la fruita importada en provincies on aquelles disposicions ho prohibeixen...

I solament després que el Sindicat de Fruita i Productes Agrícoles de Lleida ha denunciat públicament la situació el 13 de març i protestat prop de les autoritats; solament després que la protesta ha saltat a la premsa, i després que la C.O.S.A. de Girona ha destacat una comissió a Madrid per a reclamar en els diferents ministeris; solament després que els conreadors lleidatans s'han congregat i manifestat indignats davant de la Germandat de Lleida, solament després de tot això, el 23 de març, un organisme subaltern, la Comisión de Abastecimientos y Transportes, anuncia que s'acceptaven les reclamacions i es tancava la concessió de llicències d'importació...

Com veiem, els tecnòcrates de l'Opus Dei estan donant, al camp també, la mesura del què són i del què valen. Tenen tota la raó del món els fruticultors lleidatans i gironins quan denuncien com una amenaça greu per a les respectives economies i per a l'economia nacional la política governamental d'importació de fruita estrangera; TENEN TOTA LA RAO DEL MON ELS FRUTICULTORS EN MOBILITZAR-SE I LLUITAR PER IMPEDIR-LES!

Una cosa està clara: als tecnòcrates opusdeistes no els preocupa en absolut la defensa dels interessos dels productors fruiters ni la del consumidor. ALLO QUE SI IMPORTA AL GOVERN AVUI, EN RELACIO AMB EL MERCAT FRUITER ESPANYOL, ES SERVIR-SE D'ELL COM DE MONEDA DE CANVI PROP DELS PAISOS DEL MERCAT COMU; ES LLIURAR-LO ALS TAURONS DE LA COMERCIALIZACIO, DELS NEGOCIS D'IMPORTACIO-EXPORTACIO.

Aquest és el significat de la política governamental en aquest negoci brut de les importacions de poma i pera estrangeres. En la lluita contra aquesta política, en la defensa dels interessos dels conreadors lleidatans i gironins estem interessats tots.

144 PERSONALITATS CATALANES RECLAMEN LES LLIBERTATS DEMOCRATIQVES

Amb inexplicable retard ha arribat a poder nostre el text d'un document dirigit a López Rodó datat a 1 de gener de 1970, en el qual 144 personalitats catalanes reclamen:

- 1) Llibertat sindical per als treballadors.
- 2) Dret d'associació política per a les distintes corrents d'opinió.
- 3) Llibertat de premsa i d'informació.
- 4) « Reconeixença de les diverses comunitats històriques i culturals que constitueixen l'Estat espanyol, entre les quals hi ha Catalunya... »
- 5) « Reconeixença del dret dels ciutadans a elegir els propis representants per a governar el país... »

Cal lamentar que els promotors d'aquesta carta — les reivindicacions essencials de la qual compartim — no hagin fet més esforços per a donar-la a conèixer a l'opinió pública catalana. Un document d'aquesta mena té valor només en la mesura que li és donada publicitat. Fóra absurd que el document que comentem hagués estat fet únicament amb el propòsit d'influir en l'ànim de López Rodó o de conquistar els bons oficis de Don Laureano a fi d'aconseguir allò que els seus sotasignants demanen.

Un dels aspectes negatius d'aquest document és justament que atorga al senyor López Rodó un marge de confiança veritablement sorprenent puix que el Ministre del « Plan », a pesar d'ésser català — condició que els firmants al·leguen per a dirigir-se a ell —, és un dels prohoms més reaccionaris de l'Opus, un servidor incondicional dels grans oligarques de Catalunya i de tot Espanya, un fidel amanuense de Carrero Blanco i del mateix Franco.

No menys sorprenent és que alguns dels firmants proclamïn que comparteixen « l'entusiasme » del senyor López Rodó per la integració d'Espanya en l'Europa neocapitalista.

Restà també valor al document que aquest no demani la fi de la repressió ni l'amnistia per als presos i exiliats polítics, primera i principal exigència democràtica a l'hora actual.

No obstant, considerem que es tracta d'un document positiu, que contribueix a treure a la llum pública exigències democràtiques de la gran majoria del poble i que — àdhuc si alguns dels seus promotors segueixen presoners d'anacrònics prejudicis anticomunistes — assenyala un nou progrés en la marxa cap a una coincidència en l'acció i vers l'acord entre tots aquells que aspirem a la llibertat.